

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 865

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 noiembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 624 din 8 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală	2–6
Decizia nr. 625 din 8 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală	7–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
929. — Hotărâre privind modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	9–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
245. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea Listei perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 91/2015	11–13
ACTE ALE PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
140. — Ordin privind răspunderea disciplinară a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Ministerului Public	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 624**

din 8 octombrie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 477 alin. (3)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Govoreanu în Dosarul nr. 2.561/111/2013* al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 557D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că autorul excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală într-un context particular creat de succesiunea unor hotărâri pronunțate atât de Curtea Constituțională, respectiv Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, cât și de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, respectiv Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014. Așadar, ceea ce critică autorul excepției prin intermediul textului care constituie, formal, obiectul excepției de neconstituționalitate este această din urmă decizie a instanței supreme care nu a făcut altceva decât să interpreteze, în acord cu considerentele și dispozitivul Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale, instituția prescripției răspunderii penale, la situații particulare cum este și cea a autorului excepției, în concret fiind criticată însăși decizia Curții Constituționale. În aceste condiții, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 168/A/2015 din 6 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.561/111/2013*, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Ion Govoreanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorul acesteia arată că, prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Bihor, a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de art. 251 alin. (1), (2), (3) și (5) din Codul penal din 1969 cu aplicarea art. 41 alin. (2) din același cod penal. S-a reținut în sarcina autorului excepției

că, în calitate de administrator al unei societăți comerciale, în cursul anului 2005, a efectuat importuri de zahăr alb, operațiune vamală scutită de plata taxelor vamale, întrucât s-a efectuat în scopul prelucrării pentru a obține produse zaharoase, ulterior acesta procedând la valorificarea mărfurilor importate direct către diverși beneficiari, fără a le mai prelucra în vederea obținerii produsului finit pentru care s-a acordat scutirea de taxe, toate în scopul de a eluda plata taxelor datorate la bugetul de stat pentru astfel de operațiuni, inducând în eroare autoritățile vamale prin declarații cu privire la realizarea producției și cauzând un prejudiciu foarte mare statului. La termenul de judecată din data de 19 februarie 2014 prima instanță, din oficiu, a pus în discuție intervenția prescripției speciale a răspunderii penale în ceea ce privește infracțiunea pentru care autorul excepției a fost trimis în judecată. În temeiul art. 18 raportat la art. 396 alin. (7) și (8) din Codul de procedură penală, autorul excepției a solicitat continuarea procesului penal, pentru a-și dovedi nevinovăția, ținând cont de faptul că instanța, după ce a constatat intervenția prescripției speciale, nu poate pronunța decât soluția încetării procesului penal, fiind incidente normele procesual penale menționate anterior, sau achitarea, dacă se constată incidența dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. a)—d) din Codul de procedură penală. Arată că, în cazul în care nu ar fi solicitat continuarea procesului penal, instanța, ca urmare a intervenirii prescripției speciale a răspunderii penale în ceea ce privește infracțiunea de care este acuzat, ar fi dispus încetarea procesului penal în baza prevederilor art. 396 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. f) din același cod. Cu toate acestea, prima instanță a reținut, în temeiul art. 5 din Codul de procedură penală, cu aplicarea Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale, că este mai favorabilă legea nouă, motiv pentru care a dispus condamnarea autorului pentru comiterea infracțiunii de înșelăciune, stabilind o pedeapsă de 3 ani și 6 luni, în regim privativ de libertate. În continuare, arată că împotriva soluției primei instanțe a declarat apel, criticând soluția atât sub aspectul legalității, cât și sub aspectul temeiniciei, apelul fiind respins ca nefondat, la pronunțarea deciziei din apel instanța având în vedere Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale și Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție. Cu privire la decizia pronunțată în apel, autorul excepției a formulat contestație în anulare, în temeiul art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în această procedură invocând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală raportat atât la dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3), (4) și (5), art. 15 alin. (2), art. 11 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 23 alin. (12), art. 124 alin. (3), art. 126 alin. (3), art. 142 alin. (1) și art. 147 alin. (1) și (4), cât și la prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

6. Astfel, autorul excepției susține că prevederile art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, cu încălcarea principiului separației puterilor în stat consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție, permite Înaltei Curți de Casație și Justiție să-și extindă fără teme legal atribuțiile și să dispună o interpretare

obligatorie prin care impune instanțelor aplicarea retroactivă a unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională, respectiv Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, contrar dispozițiilor constituționale ale art. 147 alin. (4) potrivit cărora deciziile instanței constituționale au putere numai pentru viitor.

7. Arată că, în concret, în practica instanțelor interne, ulterior intrării în vigoare a noului Cod penal, la data de 1 februarie 2014, în lipsa unor dispoziții legale exprese, s-a pus problema aplicării în timp a legii penale mai favorabile. Prin Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 30 aprilie 2014, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a statuat că „în aplicarea art. 5 din Codul penal, stabilește că prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei”. Ulterior, prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, Curtea Constituțională a stabilit că „dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile”. Date fiind cele două interpretări radical opuse ale aceluiași text de lege, în practica judiciară s-a pus problema aplicării în timp a legii penale mai favorabile, în special în privința cauzelor penale care nu au fost soluționate definitiv în perioada în care cele două decizii s-au succedat.

8. În temeiul art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție a pronunțat Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 829 din 13 noiembrie 2014, prin care a stabilit că „dispozițiile art. 5 alin. (1) din Codul penal trebuie interpretate, inclusiv în materia prescripției răspunderii penale, în sensul că legea penală mai favorabilă este aplicabilă în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 care nu au fost încă judecate definitiv, în conformitate cu Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale”.

9. În aceste condiții, autorul excepției susține că această interpretare înfrânge toate principiile constituționale invocate, iar, în temeiul art. 11 alin. (1) și al art. 20 din Constituție, trebuie să se dea eficiență cu prioritate dispozițiilor cuprinse în art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

10. Arată că instanța de la Strasbourg a stabilit că noțiunea de „lege”, la care face referire art. 7 din Convenție, cuprinde atât dispozițiile de natură legislativă, cât și jurisprudențială, când acestea sunt obligatorii (a se vedea Hotărârea din 25 mai 1993, pronunțată în Cauza *Kokkinakis împotriva Greciei*, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, Hotărârea din 10 octombrie 2006, pronunțată în Cauza *Pessino împotriva Franței*). Consideră că un revirement jurisprudențial se analizează pe tărâmul art. 7 din Convenție, iar acest text convențional poate fi violat nu doar prin aplicarea retroactivă a unei legi adoptate ulterior faptei, ci și printr-o interpretare ulterioară defavorabilă celui în cauză, pe care jurisprudența o leagă de dispoziția în vigoare la momentul faptei (în acest sens, Hotărârea din 10 octombrie 2006, pronunțată în Cauza *Pessino împotriva Franței*, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragatonoiu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*). Susține că în Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei nr. 2*, s-a reținut că și alte instanțe internaționale au arătat, în speță Tribunalul penal pentru fosta Iugoslavie, în Hotărârea din 4 februarie 2005, pronunțată în Cauza *Dragan Nikolic*, că „principiul *mitior lex* presupune că,

dacă regula de drept aplicabilă infracțiunii comise de acuzat a fost revizuită, legea mai blândă este cea care se aplică. Regula de drept aplicabilă trebuie în mod necesar să aibă forță obligatorie, acesta fiind un element inerent acestui principiu. Principiul *mitior lex* nu este aplicabil decât dacă regula de drept obligatorie pentru tribunal este înlocuită ulterior cu o alta mai favorabilă, care are de asemenea o forță obligatorie”. Invocă doctrina care a reținut că, din moment ce Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acceptat chiar practici constante, în cazuri concrete, aplicarea art. 7 din Convenție, cu atât mai mult valoarea de „lege”, în accepțiunea textului convențional, trebuie recunoscută unui act jurisprudențial căruia caracterul obligatoriu îi este conferit chiar de lege, motiv pentru care există toate premisele aplicării principiului *mitior lex* și în această privință.

11. Susține autorul excepției că, anterior publicării Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014, pronunțată de Curtea Constituțională, a existat un interval de timp în care orice persoană, având în vedere Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, putea să prevadă că dispozițiile legale privind prescripția răspunderii penale constituie o instituție de drept penal care se aplică independent. Așadar, chiar dacă Decizia Curții Constituționale precitată este o decizie „de interpretare”, care este obligatorie, în virtutea art. 147 alin. (4) raportat la art. 15 din Constituție, nu poate să producă niciun efect pentru trecut (*ex tunc*), mai ales în condițiile în care înrăutățește situația inculpatului. Arată că, prin Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție, depășindu-și atribuțiile legale, a conferit efect retroactiv unei decizii a Curții Constituționale care impune, în mod obligatoriu, un tratament penal nefavorabil raportat la interpretarea inițială dată de aceeași instanță supremă prin Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014, care constituie lege mai favorabilă.

12. Arată că o astfel de problemă a mai fost supusă controlului Curții Constituționale sub imperiul vechiului Cod de procedură penală, când s-a constatat neconstituționalitatea art. 414⁵ alin. (4), pronunțându-se Decizia nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013.

13. În continuare, susține că Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014 nu ține seama nici de garanția previzibilității legii care nu poate fi ignorată în nicio situație, așa cum rezultă din art. 7 din Convenție. Invocă, în acest sens, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, în care s-a constatat încălcarea principiului previzibilității legii penale în contextul în care a survenit o modificare a jurisprudenței obligatorii a instanței supreme cu privire la întinderea pedepsei unei persoane aflate în executarea acelei pedepse. Arată că, în ceea ce privește previzibilitatea legii, se consideră că precizia normei penale îndeplinește două funcții esențiale, respectiv aceea de a adresa un avertisment rezonabil cetățeanului în privința conduitei sale și, respectiv, de a limita puterea discreționară a statului în aplicarea legii. Or, prin Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ambele aspecte amintite au fost ignorate, aplicarea unor dispoziții legale și jurisprudențiale obligatorii imprezvizibile nereprezentând o „lege” care să satisfacă exigențele cuprinse în art. 7 din Convenție.

14. Consideră că sunt încălcate și dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea incriminării și ale art. 16 care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii, de vreme ce Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014 a permis aplicarea unui tratament diferențiat unor persoane aflate în aceeași situație, având în vedere hotărârile definitive pronunțate de instanțele interne anterior Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale.

15. **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât deciziile pronunțate de către Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt obligatorii pentru toate instanțele judecătorești de la momentul publicării în Monitorul Oficial al României și, evident, acestea se aplică tuturor cauzelor care nu au fost soluționate definitiv. Faptul că, la un moment dat, există o practică neunitară nu înseamnă generalizarea interpretărilor diferite tuturor cauzelor pendinte, precum și aplicarea deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție doar cauzelor care se vor înregistra de la momentul publicării în Monitorul Oficial al României a acestei decizii. Dimpotrivă, rolul instanței supreme este tocmai de a uniformiza de îndată jurisprudența neunitară.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „*Conținutul și efectele hotărârii*”, care au următorul cuprins: „*Dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.*”

20. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), (4) și (5) privind statul de drept, principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 alin. (1) referitor la îndeplinirea de către statul român a obligațiilor ce-i revin din tratatele la care este parte, art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale și contravenționale mai favorabile, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității incriminării, art. 124 alin. (3) potrivit căruia judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, art. 126 alin. (3) referitor la competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, art. 142 alin. (1) potrivit căruia Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției și art. 147 alin. (1) și (4) referitor la efectele deciziilor Curții Constituționale. Totodată, apreciază că se aduce atingere și dispozițiilor art. 7 referitor la principiul legalității incriminării și a pedepsei, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (art. 475—477¹ din Codul de procedură

penală), că, reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție, curții de apel și tribunalului investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept. Astfel, sesizarea completului competent să pronunțe hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru a fi admisibilă, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe cerințe, respectiv să fie solicitată într-o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, obiectul acesteia să vizeze o chestiune de drept de care depinde soluționarea pe fond a dosarului, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.

22. Curtea reține, de asemenea, că, potrivit normelor procesual penale ale art. 477 alin. (3), dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție în Monitorul Oficial al României, Partea I. Efectul obligatoriu pentru instanțe al dezlegării date problemelor de drept ce au format obiectul întrebării prealabile, consacrat de norma procesual penală în art. 477 alin. (3), reprezintă o transpunere a dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție referitoare la poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în ierarhia sistemului judiciar și la rolul său de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

23. În continuare, Curtea reține că, în prezenta cauză, se aduce în fața Curții Constituționale, pe calea soluționării excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, situația determinată de pronunțarea, în temeiul normelor procesual penale ale art. 477, de către Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a Deciziei nr. 21 din 6 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 829 din 13 noiembrie 2014, prin care s-a stabilit că „dispozițiile art. 5 alin. 1 din Codul penal trebuie interpretate, inclusiv în materia prescripției răspunderii penale, în sensul că legea penală mai favorabilă este aplicabilă în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 care nu au fost încă judecate definitiv, în conformitate cu Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale”.

24. În acest context, Curtea reține că la data de 1 februarie 2014 au intrat în vigoare noul Cod penal și noul Cod de procedură penală, fapt ce a determinat punerea în discuție a aplicării legii penale mai favorabile. Reglementând aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei, legiuitorul a consacrat în alin. (1) al art. 5 din Codul penal excepțiile de la activitatea legii penale, materializate în ultraactivitatea legii abrogate și retroactivitatea legii noi pentru fapte comise anterior intrării acesteia în vigoare, transpunând, astfel, principiul constituțional al retroactivității legii penale mai favorabile prevăzut în art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, excepție făcând legea penală sau contravențională mai favorabilă.

25. Curtea reține, de asemenea, că, prin Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 30 aprilie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile pe instituții autonome, respectiv dacă instituția prescripției răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă sau nu față de instituția pedepsei, a stabilit, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală, că, „în aplicarea art. 5 din Codul penal, prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei”. Așadar, prin Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a aderat la sistemul de determinare și aplicării legii penale mai favorabile prin raportare la instituții autonome, stabilind mecanismul de determinare a legii penale mai favorabile în două etape, urmând ca mai întâi să se identifice dispozițiile mai blânde cu privire la pedeapsă din legi succesive, iar apoi să se aleagă legea mai favorabilă, în cazul prescripției răspunderii penale prin luarea în considerare a tuturor prevederilor incidente din cuprinsul aceleiași legi (durata termenului, întreruperea și suspendarea cursului de prescripție).

26. Prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, Curtea Constituțională a pus capăt divergențelor privind aplicarea legii penale mai favorabile, statuând că „dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile”. În considerentele acestei decizii, la paragraful 56, s-a reținut că, odată cu publicarea deciziei Curții în Monitorul Oficial al României, efectele Deciziei nr. 2 din 14 aprilie 2014 a instanței supreme încetează în conformitate cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție și cu cele ale art. 477¹ din Codul de procedură penală. Deciziile instanței de contencios constituțional sunt general obligatorii și produc efecte numai pentru viitor, de la momentul publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 147 alin. (4) din Constituție, impunându-se a fi respectate nu numai de către instanțele judecătorești, ci de toate subiectele de drept, atât de Parlament, cât și de Guvern, respectiv de autoritățile și instituțiile publice.

27. În aceste condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, având a rezolva de principiu problema de drept ce vizează raportul dintre Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014 și a includerii lor în sfera noțiunii de „lege” cu incidență în ceea ce privește aplicarea art. 5 alin. (1) din Codul penal, a pronunțat Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 829 din 13 noiembrie 2014, prin care a confirmat cele statuate în Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale.

28. În motivarea deciziei precitate, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că, în virtutea Legii fundamentale, deciziile Curții Constituționale sunt de imediată și generală aplicare, devenind opozabile *erga omnes* de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, ceea ce înseamnă că nu se aplică doar raporturilor juridice născute ulterior acestui moment, ci tuturor situațiilor juridice în desfășurare, care nu au fost definitiv judecate până la data publicării. Caracterul general obligatoriu conferit deciziilor Curții Constituționale, de la momentul publicării, derivă din faptul că art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală nu distinge nici în funcție de tipurile de hotărâri

pe care Curtea Constituțională le pronunță, nici în funcție de conținutul lor, astfel că indiferent de interpretările aduse unui text de instanțele judecătorești, inclusiv de către instanța supremă într-un recurs în interesul legii sau o întrebare prealabilă „atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții, să o aplice ca atare” (Deciziile Curții Constituționale nr. 536 din 28 aprilie 2011 și nr. 265 din 6 mai 2014, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011, respectiv nr. 372 din 20 mai 2014). A mai reținut Înalta Curte de Casație și Justiție că reglementarea cuprinsă în norma procesual penală la art. 474¹ și art. 477¹ confirmă forța general obligatorie a deciziilor date de instanța de contencios constituțional, în condițiile în care stabilește că efectele hotărârilor interpretative pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție încetează în cazul constatării neconstituționalității dispoziției legale care a generat problema de drept dezlegată. Din tehnica de redactare a acestor texte rezultă că hotărârile date de instanța supremă în interpretarea și aplicarea unitară a legii își încetează efectele nu numai în cazul declarării ca neconstituțională a dispoziției legale care a generat problema de drept dezlegată, ci și în situația în care Curtea Constituțională a stabilit că respectiva prevedere a dobândit valențe de neconformitate cu Constituția în interpretarea dată într-un recurs în interesul legii sau într-o întrebare prealabilă, din moment ce legiuitorul se referă la „constatarea neconstituționalității”, și nu la declararea neconstituționalității. În aceste condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a reținut că Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 pronunțată de aceeași instanță supremă și-a încetat efectele începând cu data de 20 mai 2014 când a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014 și astfel nu mai poate fi aplicată raporturilor juridice născute anterior datei de 1 februarie 2014, dar nesoluționate definitiv până la data publicării hotărârii instanței de contencios constituțional, întrucât aceasta nu reprezintă lege penală mai favorabilă.

29. A mai reținut Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014, că instanța de la Strasbourg a statuat cu valoare de principiu că noțiunea de „lege” în lumina Convenției europene înglobează dreptul de origine atât legislativă, cât și jurisprudențială, iar Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, nu se subsumează acestei noțiuni, constituind doar o etapă în procesul complex de cristalizare a unei jurisprudențe constante privind determinarea și aplicarea legii penale mai favorabile după intrarea în vigoare la data de 1 februarie 2014 a noului Cod penal, adoptat prin Legea nr. 286/2009. Altfel spus, o singură hotărâre, fie și dată în dezlegarea unei chestiuni de drept de către instanța supremă, în realizarea competențelor sale de interpretare și aplicare unitară a legii, nu echivalează în accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului cu o lege, concept care presupune existența unei orientări jurisprudențiale constante, formată pe parcursul unei perioade mari de timp. Or, cerința privind constanța jurisprudenței nu a fost îndeplinită în materia determinării și aplicării legii penale mai blânde de către instanțele naționale după 1 februarie 2014, dată fiind perioada foarte scurtă de timp, de doar 3 luni, până la publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014 (20 mai 2014) și interpretările diferite făcute în practica judiciară în sensul aprecierii legii penale mai favorabile fie în mod global, fie

pe instituții autonome, cu atât mai mult cu cât în cadrul acestei din urmă orientări nu a existat o viziune unitară sub aspectul considerării ca autonome a diferitelor instituții de drept penal. În aceste condiții nu poate fi vorba despre conturarea unei jurisprudențe constante nici în ce privește aplicarea legii penale mai favorabile în materia prescripției penale în perioada de doar 20 de zile de la publicarea la 30 aprilie 2014 a hotărârii instanței supreme de dezlegare a acestei chestiuni de drept până la încetarea efectelor sale în data de 20 mai 2014, când interpretarea în conformitate cu Constituția a dispozițiilor art. 5 din Codul penal a devenit de imediată aplicare și general obligatorie. Așa încât, a conchis instanța supremă, având în vedere că decizia Curții Constituționale nu a infirmat o jurisprudență constantă care nu se cristalizase încă la momentul publicării deciziei sale, nu se poate vorbi despre o încălcare a exigențelor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind legalitatea incriminării și a pedepsei, o asemenea posibilitate putând fi apreciată doar pentru viitor, în cazul în care practica instanțelor naționale în materia determinării și aplicării legii penale mai favorabile nu va fi unitară și conformă cu Legea fundamentală.

30. Cu privire la acest aspect, Curtea reține că hotărârea judecătorească nu poate fi subsumată conceptului de lege penală, ea nu poate fi calificată ca fiind mai favorabilă sau nu, întrucât acest caracter este inerent și intrinsec legat de lege. Pe perioada sa de aplicare, hotărârea judecătorească reprezintă o modalitate de interpretare a normei legale, fără a avea aceeași legitimitate și autoritate prin prisma principiului separației și echilibrului puterilor în stat. Așadar, soluția de principiu dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014, putea fi folosită în procesele penale doar până la publicarea Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale, așa încât numai cauzele judecate definitiv până la această din urmă dată puteau beneficia de tratamentul juridic stabilit prin decizia precitată a instanței supreme. În schimb, cauzele penale în curs de judecată la data publicării Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale intră sub incidența efectelor general obligatorii ale deciziei precitate a instanței de contencios constituțional. A accepta critica autorului excepției potrivit căreia Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, este o lege penală mai favorabilă ar echivala cu lipsirea

de efecte juridice a Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale, întrucât aplicarea acesteia poate viza cauze care nu au fost judecate definitiv și care au tranzitat data publicării deciziei instanței de contencios constituțional, ceea ce este inacceptabil.

31. Având în vedere toate cele arătate, în raport cu contextul legal și jurisprudențial existent la momentul pronunțării sentinței de condamnare a autorului excepției, precum și al rămânerii definitive și irevocabile a acesteia, prin respingerea apelului ca nefondat, Curtea constată că aplicarea legii penale mai favorabile de către instanța de judecată se putea face doar cu respectarea Deciziei Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, de imediată și generală aplicare de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, aceasta aplicându-se tuturor situațiilor juridice în desfășurare, care nu au fost definitiv judecate până la data publicării. Prin Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014, pronunțată în rezolvarea de principiu a problemei de drept cu care a fost sesizată, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a conformat Deciziei Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, aplicând-o ca atare, prin aceasta nefiind încălcate dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

32. Cât privește invocarea de către autor a Deciziei Curții Constituționale nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013, Curtea reține că, admițând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 414⁵ alin. (4) din Codul de procedură penală din 1968, Curtea a constatat că „dezlegarea dată problemelor de drept judecate” prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite nr. 8 din 18 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 14 iunie 2011, este neconstituțională, contravenind prevederilor art. 1 alin. (3), (4) și (5), ale art. 126 alin. (3), ale art. 142 alin. (1) și ale art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție și Deciziei Curții Constituționale nr. 62 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 12 februarie 2007. Excepția de neconstituționalitate ridicată în această cauză a privit, în cadrul examinării constituționalității art. 414⁵ alin. (4) din Codul de procedură penală, o interpretare a dispozițiilor legale referitoare la recursul în interesul legii care a condus la infirmarea unei decizii a Curții Constituționale, așa încât soluția și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 206 din 29 aprilie 2013 nu au relevanță în prezenta cauză.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Govoreanu în Dosarul nr. 2.561/111/2013* al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 625

din 8 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) și (9)
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Grigoraș și Alice Andra Grigoraș în Dosarul nr. 1.317/227/2014* al Tribunalului Suceava — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 703D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc autorii excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere faptul că prin dispozițiile criticate, care conferă dreptul de a formula contestație doar inculpatului și reprezentantului Ministerului Public, se asigură garanții procesuale egale între persoanele trimise în judecată prin rechizitoriu și persoanele trimise în judecată prin admiterea plângerii împotriva soluției de netrimitere în judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 222 din 6 martie 2015 pronunțată în Dosarul nr. 1.317/227/2014*, **Tribunalul Suceava — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Constantin Grigoraș și Alice Andra Grigoraș într-o cauză având ca obiect contestația formulată de autori împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară din data de 30 ianuarie 2015 prin care, în temeiul art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală, s-a respins, ca nefondată, plângerea formulată de petenți împotriva rezoluției prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria Fălticeni nr. 53/II/2014 din 12 februarie 2014 și a rezoluției Parchetului de pe lângă Judecătoria Fălticeni din data de 11 decembrie 2013.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii arată că normele procesual penale criticate încalcă dreptul părții vătămate de a formula contestație cu privire la modul de soluționare de către instanța de fond a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, deoarece legiuitorul dă dreptul la contestație doar inculpatului și procurorului.

6. **Tribunalul Suceava — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară,** opinează că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, pentru că nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite de lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită de lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere din Constituție sau din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Faptul că încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute de alin. (6) și alin. (7) pct. 1 lit. a), b) și d) este definitivă nu afectează constituționalitatea prevederilor invocate de petenți, întrucât instituirea regulilor de desfășurare a procesului penal, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Atât dispozițiile art. 129, cât și cele ale art. 126 alin. (2) din Constituție se referă la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, procedura de judecată urmând a fi prevăzută „numai prin lege”. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de dispozițiile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Avocatul Poporului** arată că a transmis punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată în dosarele Curții nr. 374D/2014, nr. 524D/2014, nr. 538D/2014 și nr. 802D/2014, în sensul că prevederile art. 341 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală sunt constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 341 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „*Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară*”, care au următorul conținut:

„(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.

(9) *În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.*"

12. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitor la liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, Curtea reține că acestea dispun cu privire la contestația pe care o pot face procurorul și inculpatul, în ipoteza reglementată de normele procesual penale ale art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c), cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Or, în cauză nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de nicio persoană, astfel că nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, ci în ipoteza prevăzută de art. 341 alin. (6) din același cod. Astfel încât contestatorii, autori ai excepției, au exercitat împotriva Încheierii din 30 ianuarie 2015 o cale de atac nereglementată de lege, având în vedere prevederile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală potrivit cărora încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă. Așa fiind, ținând seama de exigențele dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora instanța de contencios constituțional decide asupra dispozițiilor legale „care au legătură cu soluționarea cauzei”, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

14. În ceea ce privește dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, potrivit cărora „Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă”, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014 (paragrafele 24—25), respingând excepția, ca neîntemeiată, soluția și considerentele din decizia precitată

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Grigoraș și Alice Andra Grigoraș în Dosarul nr. 1.317/227/2014* al Tribunalului Suceava — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Suceava — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

regăsindu-se și în deciziile nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, nr. 58 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2015, nr. 139 din 12 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2015, nr. 294 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 17 iunie 2015, și nr. 408 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 13 iulie 2015.

15. Prin deciziile menționate Curtea a constatat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului. De asemenea, Curtea a constatat faptul că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac este atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit art. 129 și art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, iar dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, ci soluția de neurmărire sau netrimiteră în judecată dispusă de procuror, Curtea a reținut că prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile în cauză.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior arătate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

17. De asemenea, având în vedere cele arătate, Curtea nu poate reține nici încalcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 16 din Constituție referitor la egalitatea în drepturi.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere art. 2 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a reevaluării și modificării datelor de identificare ale imobilului cu nr. M.F.P. 104.222, aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne prin Direcția generală logistică, potrivit datelor de identificare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă divizarea nr. M.F.P. 104.222, la care sunt înscrise două imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne prin Direcția generală logistică, potrivit datelor de identificare prevăzute în anexa nr. 2, și se acordă un nou număr M.F.P. pentru imobilul înscris în extrasul de carte funciară nr. 60171/2015.

Art. 3. — Se aprobă actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului ca urmare a schimbării unității de administrare a imobilului aflat în administrarea Ministerului Afacerilor Interne, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 3.

Art. 4. — Ministerul Afacerilor Interne își va actualiza în mod corespunzător datele din evidențele cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR

SORIN MIHAI CÎMPEANU

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne, interimar,

Ilie Botoș,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice, interimar,

Eugen Orlando Teodorovici

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne prin Direcția generală logistică ale cărui date de identificare și valoare de inventar se modifică

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea bunului din domeniul public al statului	Adresa	Persoana juridică ce administrează imobilul	Valoarea de inventar actualizată (lei)
104.222	8.19.01	47—37	Județul Ilfov	Ministerul Afacerilor Interne — Direcția generală logistică (CUI) 4267060	4.120.534,04

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor aflate în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Afacerilor Interne —
Direcția generală logistică rezultate în urma divizării nr. M.F.P. 104.222

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea bunului din domeniul public al statului	Adresa	Persoana juridică ce administrează imobilul	Valoarea de inventar actualizată (lei)
104.222	8.19.01	47—37	Județul Ilfov	Ministerul Afacerilor Interne — Direcția generală logistică (CUI) 4267060	4.078.867,13
M.F.P. va atribui număr în inventarul centralizat al bunurilor aparținând domeniului public al statului	8.19.01	47—145	Județul Ilfov	Ministerul Afacerilor Interne — Direcția generală logistică (CUI) 4267060 CF 60171	41.666,91

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne, ale cărui date din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului se actualizează ca urmare a schimbării unității de administrare

Nr. M.F.P.	Denumirea bunului	Datele de identificare	Persoana juridică ce administrează imobilul	Unitatea de administrare la care s-a transmis imobilul	Denumirea după schimbarea unității de administrare	Valoarea de inventar actualizată (lei)	Adresa
8.19.01 M.F.P. va atribui număr în inventarul centralizat al bunurilor aparținând domeniului public al statului	47—145	Construcție și teren CF 60171	Ministerul Afacerilor Interne — Direcția generală logistică (CUI) 4267060	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul General al Poliției Române (CUI) 4453144 CF 60171	53—24	41.666,91	Județul Ilfov

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea Listei perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 91/2015

În temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare, și al art. 40 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Lista perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 91/2015, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de autoritate competentă abilitată să aplice prevederile Legii minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, organizează concurs public de ofertă pentru concesionarea de activități miniere de explorare în perimetrele aprobate potrivit prezentului ordin.

Art. 3. — Organizarea și desfășurarea concursului public de ofertă pentru concesionarea de activități miniere de explorare se realizează în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.208/2003 privind aprobarea Normelor pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, cu modificările ulterioare.

Art. 4. — (1) Ofertele redactate în limba română vor fi depuse, în original și în copie, potrivit legii, la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale din municipiul București, bd. Dacia nr. 58, sectorul 1. Ofertele pot fi transmise și prin poștă.

(2) Pentru fiecare perimetru cuprins în lista aprobată prin prezentul ordin un ofertant poate depune o singură ofertă. Ofertele alternative nu sunt admise.

Art. 5. — Ofertele persoanelor juridice române sau străine interesate vor cuprinde, cu respectarea prevederilor Normelor pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare, următoarele documente și informații:

I. Plic exterior:

A. În cazul persoanelor juridice române:

a) declarație de participare, semnată și ștampilată de ofertant, fără ștersături sau adăugări, care va cuprinde angajamentul de a menține valabilitatea ofertei, menționarea perimetrului la care se referă, respectiv denumirea, poziția din anexă potrivit art. 1 și coordonatele topogeodezice, așa cum au fost publicate, precum și asumarea răspunderii ofertantului asupra datelor și declarațiilor din ofertă.

Menționarea în cuprinsul declarației de participare a altor coordonate topogeodezice decât cele publicate în conformitate cu prezentul ordin atrage descalificarea ofertei, fără a se mai proceda la deschiderea plicului interior;

b) declarație cuprinzând date și informații privind ofertantul, respectiv denumirea, sediul social, codul unic de înregistrare,

capitalul social, asociații/acționarii, precum și numele, funcția, telefonul/faxul persoanei împuternicite de ofertant cu care se vor face comunicările;

c) copii, certificate pentru conformitate, de pe actul constitutiv și certificatul de înregistrare ale ofertantului;

d) certificat constatator privind ofertantul, emis de oficiul registrului comerțului, în termen de valabilitate, în original sau copie legalizată. Acesta va cuprinde informații actualizate referitoare la societate;

e) lista cuprinzând menționarea datelor și informațiilor incluse în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale, utilizate la elaborarea ofertei. În cazul utilizării de date și informații publice referitoare la resurse minerale se va indica sursa din care provin acestea;

f) dovada privind deținerea legală a datelor și informațiilor incluse în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale, utilizate la elaborarea ofertei, respectiv factura emisă de Agenția Națională pentru Resurse Minerale și ordinul de plată sau chitanța corespunzătoare, precum și acordul de confidențialitate pentru utilizarea datelor și informațiilor geologice încheiat între ofertant și Agenția Națională pentru Resurse Minerale;

g) scrisoare de bonitate, în original sau copie legalizată, cuprinzând următorii indicatori economici exprimați în procente: lichiditate globală, solvabilitate patrimonială, rata profitului brut și rentabilitate financiară. Lipsa oricărui indicator economic solicitat atrage depunerea ofertei. Prezentarea oricărui altui indicator în afara celor menționați nu se ia în considerare;

h) certificate constatatoare/adeverințe, în original sau copie legalizată, emise de autoritățile/instituțiile publice care administrează bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul asigurărilor pentru șomaj, bugetul asigurărilor pentru accidente de muncă și boli profesionale, precum și bugetele locale;

i) certificat de atestare privind capacitatea tehnică pentru întocmirea documentațiilor și/sau executarea lucrărilor de cercetare geologică și memoriu cuprinzând prezentarea activităților miniere executate sau în curs de executare, în cazul ofertanților specializați și atestați de Agenția Națională pentru Resurse Minerale; ori

— documentație privind dotarea tehnică a ofertantului, care va cuprinde cel puțin informații privind instalațiile și utilajele specifice activităților miniere de cercetare geologică, deținute de ofertant, și titlul deținerii acestora, precum și personalul ofertantului, inclusiv personalul de specialitate specific activităților miniere, și un memoriu cuprinzând prezentarea activităților miniere executate sau în curs de executare, în cazul ofertanților cu dotare tehnică proprie, neatestați de Agenția Națională pentru Resurse Minerale; sau

— copie de pe certificatul de atestare privind capacitatea tehnică pentru întocmirea documentațiilor și/sau executarea lucrărilor de cercetare geologică a persoanei juridice cu care urmează să fie executate activitățile miniere, semnată și ștampilată pentru conformitate, memoriu cuprinzând prezentarea activităților miniere executate de aceasta sau în curs de executare, precum și actul juridic prin care s-a convenit obligația fermă de executare a activităților miniere, dacă acestea îi vor fi concesionate, în cazul ofertanților fără capacitate tehnică proprie.

Pentru capacitatea tehnică se vor depune documente numai pentru unul dintre cele 3 cazuri prezentate anterior.

În situația în care un operator economic depune oferte pentru mai multe perimetre din lista aprobată prin prezentul ordin, originalele documentelor prevăzute la lit. d), g) și h) vor fi prezentate în oferta aflată pe poziția superioară din listă. Pentru celelalte oferte se prezintă copii certificate în conformitate cu originalul, cu specificarea expresă în care dintre oferte se găsesc originalele.

Documentele prevăzute la lit. d), g) și h) se vor prezenta în termen de valabilitate la data depunerii ofertei.

B. În cazul persoanelor juridice străine:

a) plicul exterior va cuprinde documentele și informațiile prevăzute la pct. A. lit. a), b), e), f) și i), precum și următoarele:

b) scrisoarea de bonitate, fără prezentarea indicatorilor prevăzuți la art. 59 alin. (1) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare;

c) raportul anual auditat.

Documentele cuprinse în plicul exterior se vor prezenta îndosariate, cu paginile numerotate și filă finală.

II. Plic interior:

Acesta, atât în cazul persoanelor juridice române, cât și al persoanelor juridice străine, conține oferta propriu-zisă, și anume:

a) programul de explorare propus;

b) proiectul tehnic de refacere a mediului.

Programul de explorare propus și proiectul tehnic de refacere a mediului vor cuprinde inclusiv volumele fizice de lucrări, defalcate pe ani contractuali, și valorile estimative corespunzătoare acestora.

Art. 6. — (1) În conformitate cu prevederile art. 72 alin. (4) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate

prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare, lipsa oricărui document din plicul exterior atrage descalificarea ofertei, fără a se mai proceda la deschiderea plicului interior.

(2) Lipsa oricărui document din plicul interior atrage descalificarea ofertei, conform art. 72 alin. (6) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare.

Art. 7. — Modalitatea de evaluare a capacității financiare, capacității tehnice, programului de explorare și proiectului tehnic de refacere a mediului, precum și datele-limită ale evaluării ofertelor și cea a declarării câștigătorului pot fi obținute gratuit de participanții la concursul public de ofertă de la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale.

Art. 8. — (1) În vederea formulării ofertelor, Agenția Națională pentru Resurse Minerale pune la dispoziția persoanelor juridice interesate date și informații geologice existente în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale.

(2) Accesul la datele și informațiile geologice se face, conform art. 11 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare, în baza solicitării scrise, cu respectarea condițiilor impuse de legislația privind informațiile clasificate, a acordului de confidențialitate și în condițiile achitării de către solicitant a tarifelor pentru consultarea și utilizarea de date și informații din fondul geologic național referitoare la resurse minerale, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 138/2010 privind aprobarea tarifelor percepute pentru actele eliberate de Agenția Națională pentru Resurse Minerale în domeniul minier.

(3) Formularea ofertei prin utilizarea de date și informații incluse în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale, pentru care nu s-au achitat tarifele de consultare și utilizare, atrage descalificarea acesteia în faza de evaluare.

Art. 9. — (1) Termenul de depunere a ofertelor este ora 15,00 a celei de-a 30-a zile calendaristice de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

(2) Ofertele depuse după împlinirea termenului prevăzut la alin. (1) sunt înapoiate ofertanților fără a fi deschise.

Art. 10. — (1) Ofertele vor fi deschise la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, la ora 10,00 a celei de-a 7-a zile lucrătoare de la data împlinirii termenului prevăzut la art. 9 alin. (1).

(2) Ședința de deschidere a ofertelor este publică.

(3) Relații suplimentare pot fi obținute la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau la telefon: 021 317.00.96, 021 317.00.18, 021 317.00.94 ori 021 317.00.95.

Art. 11. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Duțu

Lista perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 91/2015

Nr. crt.	Denumirea perimetrului	Coordonate Stereo'70		Suprafața — kmp —	Județul	Substanța
		X	Y			
1	Valea Carunari	440370	548980	0,184	Prahova	Ape minerale naturale
		440200	548980			
		440200	548875			
		439300	548875			
		439300	548655			
		439525	548655			
		439525	548700			
		440000	548700			
		440000	548765			
		440280	548765			
		440280	548840			
2	Valea Sărată Turda	565780	408365	2,319	Cluj	Sare gemă
		566428	407534			
		567889	408680			
		567540	409917			
		567023	409440			
3	Balomir-Uricani	427683	353920	1,000	Hunedoara	Cărbuni
		427780	354503			
		427969	355566			
		427571	355246			
		427048	355322			
		427026	355221			
		426995	355023			
		426998	354871			
		427142	354549			
		427196	353975			
		427418	353885			
427533	353900					
4	Plopișel	415750	493000	0,750	Argeș	Lignit
		415750	494000			
		415000	494000			
		415000	493000			
5	Borș 2	628740	257000	0,001	Bihor	Ape geotermale
		628730	256990			
		628735	256950			
		628770	256945			
6	Șimleu Sud	638800	335800	0,200	Sălaj	Ape geotermale
		638800	336200			
		638300	336200			
		638300	335800			
7	Dealul Frasinu	637670	305200	0,287	Bihor	Lignit
		638460	306120			
		638110	306130			
		637870	305720			
		637800	305900			
		637570	305660			

ACTE ALE PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MINISTERUL PUBLIC

PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ORDIN

privind răspunderea disciplinară a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Ministerului Public

În aplicarea dispozițiilor art. 87 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, văzând și Referatul de aprobare nr. 4.502/2010 din 2 iunie 2015 al Secției de resurse umane și documentare, în temeiul art. 62 alin. (1), art. 70 alin. (1), (2) și (4) și art. 76 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor răspunde disciplinar pentru abaterile de la îndatoririle de serviciu, precum și pentru faptele care afectează prestigiul justiției.

(2) Răspunderea disciplinară a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor poate fi angajată potrivit dispozițiilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prezentului ordin.

Art. 2. — Constituie abateri disciplinare:

a) manifestările care aduc atingere onoarei sau probității profesionale ori prestigiului justiției, săvârșite în exercitarea sau în afara exercitării atribuțiilor de serviciu;

b) încălcarea prevederilor legale referitoare la incompatibilități și interdicții privind judecătoria și procurorii;

c) folosirea funcției deținute pentru a obține un tratament favorabil din partea autorităților sau intervențiile pentru soluționarea unor cereri, pretinderea ori acceptarea rezolvării intereselor personale sau ale membrilor familiei ori ale altor persoane, altfel decât în limita cadrului legal reglementat pentru toți cetățenii;

d) desfășurarea de activități publice cu caracter politic sau manifestarea convingerilor politice în exercitarea atribuțiilor de serviciu;

e) nerespectarea confidențialității lucrărilor care au acest caracter;

f) nerespectarea în mod nejustificat și repetat a termenelor prevăzute pentru soluționarea lucrărilor;

g) refuzul nejustificat de a îndeplini o îndatorire de serviciu;

h) exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență;

i) absențe nemotivate de la serviciu, în mod repetat sau care afectează în mod direct activitatea parchetului;

j) atitudinea nedemnă în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu față de colegi, avocați, experți, martori sau justițiabili;

k) participarea directă sau prin persoane interpușe la jocurile de tip piramidal, jocuri de noroc sau sisteme de investiții pentru care nu este asigurată transparența fondurilor.

Art. 3. — Sancțiunile disciplinare care se pot aplica personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, proporțional cu gravitatea abaterilor, sunt:

a) avertismentul;

b) diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu până la 15% pe o perioadă de la o lună la 3 luni;

c) suspendarea din funcție pentru o perioadă de la o lună la 3 luni;

d) eliberarea din funcție.

Art. 4. — (1) Comisia de disciplină a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție îndeplinește rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor pentru faptele prevăzute în prezentul ordin.

(2) Comisia de disciplină este formată din 5 membri, din care:

a) 2 membri sunt procurori cu atribuții de control, desemnați potrivit Ordinului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție care reglementează această activitate;

b) 3 membri sunt desemnați din rândul personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din Ministerul Public, prin vot secret de adunarea generală a acestui personal, cu majoritate de voturi.

(3) Din Comisia de disciplină mai fac parte 5 membri supleanți, numiți după aceleași reguli și criterii ca și membrii.

(4) Membrii și membrii supleanți ai Comisiei de disciplină, precum și persoanele anume desemnate prevăzute la art. 7 alin. (2) sunt numiți pentru o perioadă de 4 ani prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(5) Președintele Comisiei de disciplină este desemnat prin vot secret, cu majoritate simplă, din rândul membrilor comisiei.

Art. 5. — (1) Secretariatul Comisiei de disciplină este asigurat de o persoană din cadrul Serviciului de organizare și resurse umane al Secției de resurse umane și documentare, desemnată conform art. 4 alin. (4).

(2) Secretariatul Comisiei de disciplină are următoarele atribuții:

a) primește, înregistrează și ține evidența sesizărilor trimise Comisiei de disciplină;

b) efectuează lucrările necesare desfășurării cercetării disciplinare și exercitării acțiunii disciplinare în fața Comisiei de disciplină;

c) convoacă ședințele Comisiei de disciplină și efectuează corespondența privind persoanele față de care s-a dispus citarea;

d) asigură redactarea și comunicarea actelor Comisiei de disciplină, inclusiv a hotărârii prin care se soluționează acțiunea disciplinară, și le înaintează conducătorului parchetului.

Art. 6. — (1) Comisia de disciplină poate fi sesizată în legătură cu abaterile disciplinare ale personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor de către șefii ierarhici, alte autorități și de oricare persoană interesată.

(2) Sesizarea Comisiei de disciplină se poate face în termen de 30 de zile de la data la care s-a luat cunoștință de săvârșirea

faptei care constituie abatere disciplinară, dar nu mai târziu de 3 luni de la data săvârșirii acesteia.

(3) Sesizările primite de la persoane fizice sau juridice se formulează în scris, pot privi doar faptele prevăzute la art. 2 lit. a), c)—e), j) și k) și vor cuprinde următoarele mențiuni:

a) numele, prenumele, domiciliul persoanei care formulează sesizarea, precum și, dacă este cazul, funcția deținută;

b) numele, prenumele, funcția deținută și compartimentul în cadrul căruia își desfășoară activitatea persoana împotriva căreia este formulată sesizarea;

c) descrierea amănunțită a faptei ce constituie obiectul sesizării;

d) temeiul legal al sesizării, respectiv încadrarea faptei;

e) arătarea dovezilor pe care se sprijină sesizarea;

f) data și semnătura persoanei ce formulează sesizarea.

(4) Sesizările vor fi însoțite, în măsura în care este posibil, de înscrisurile care le susțin.

(5) Sesizările privind activitatea necorespunzătoare a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, greșit îndreptate la parchete, vor fi înaintate Comisiei de disciplină, în termen de 5 zile de la înregistrare.

(6) Nerespectarea termenelor și condițiilor menționate în alin. (2)—(4) atrage clasarea sesizării.

Art. 7. — (1) În vederea exercitării acțiunii disciplinare este obligatorie efectuarea cercetării prealabile, care se dispune de Comisia de disciplină. Comisia de disciplină dispune clasarea prin rezoluție fără efectuarea cercetării prealabile, dacă din sesizare nu rezultă indicii privind săvârșirea unei abateri disciplinare.

(2) Cercetarea prealabilă se efectuează de un procuror și de un membru al personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, alții decât membrii Comisiei de disciplină. În ipoteza revocării din funcția de conducere a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor pentru motivele prevăzute la art. 2 lit. a) și b) persoanele anume desemnate efectuează verificări prealabile.

(3) În cadrul cercetării prealabile se stabilesc faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care să se poată aprecia existența sau inexistența vinovăției persoanei cercetate și individualizarea sancțiunii. Ascultarea persoanei în cauză și verificarea apărărilor sale sunt obligatorii. Refuzul persoanei cercetate de a face declarații ori de a se prezenta la cercetări se constată prin proces-verbal și nu împiedică încheierea cercetării. Persoana cercetată are dreptul să cunoască toate actele cercetării și să solicite probe în apărare.

(4) Rezultatul cercetării prealabile se înaintază Comisiei de disciplină în termen de 30 de zile de la data la care s-a dispus efectuarea cercetării prealabile.

(5) În cazul în care Comisia de disciplină constată că sunt necesare verificări suplimentare, dispune completarea cercetării prealabile. Rezultatul verificărilor suplimentare este înaintat în cel mult 30 de zile Comisiei de disciplină. În acest caz, termenul de 60 de zile prevăzut la art. 8 alin. (4) curge de la primirea rezultatului verificărilor suplimentare.

(6) În situația verificării efectuate ca urmare a sesizărilor privind atitudinea nedemnă a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, prevăzute la art. 2 lit. j), dacă există indicii privind încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/2005, persoanele anume desemnate care efectuează cercetarea prealabilă sesizează de îndată Comisia de disciplină, procedându-se conform art. 8—10. În cursul verificării disciplinare, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor sau procurorilor în cauză are dreptul de a primi o

copie a sesizării, de a fi ascultat și de a formula apărările pe care le consideră necesare.

Art. 8. — (1) După primirea rezultatului cercetării, în cazul în care Comisia de disciplină consideră că exercitarea acțiunii disciplinare nu se justifică, dispune clasarea, prin rezoluție.

(2) Dacă din cercetarea prealabilă rezultă indicii privind săvârșirea unei abateri disciplinare, președintele Comisiei de disciplină fixează termenul de judecată și dispune citarea persoanei cercetate, căreia i se comunică, în copie, acțiunea disciplinară a persoanei care a făcut sesizarea, dacă apreciază necesar, și a persoanelor a căror audiere este necesară pentru soluționarea cauzei, după caz.

(3) Acțiunea disciplinară este susținută în fața Comisiei de disciplină de către persoanele anume desemnate care au efectuat cercetarea prealabilă.

(4) Acțiunea disciplinară poate fi exercitată în termen de cel mult un an de la data săvârșirii abaterii, dar nu mai târziu de 60 de zile de la efectuarea cercetării prealabile.

Art. 9. — (1) În procedura disciplinară în fața Comisiei de disciplină, citarea persoanei împotriva căreia se exercită acțiunea disciplinară este obligatorie. Persoana cercetată poate fi reprezentată de un coleg din rândul aceluiași personal sau un judecător ori procuror sau poate fi asistată ori reprezentată de un avocat.

(2) Citarea se face cu cel puțin 15 zile înaintea datei stabilite pentru soluționarea acțiunii, sub sancțiunea nulității actelor îndeplinite la termenul respectiv.

(3) Persoana cercetată și, după caz, reprezentantul ori avocatul său au dreptul să ia cunoștință de toate actele dosarului și pot solicita administrarea de probe în apărare.

(4) Comisia de disciplină va putea dispune chiar din oficiu administrarea oricăror probe necesare soluționării acțiunii disciplinare.

Art. 10. — (1) Membrii Comisiei de disciplină deliberază în secret asupra acțiunii disciplinare.

(2) Comisia de disciplină se pronunță asupra acțiunii disciplinare printr-o decizie care se ia cu votul majorității membrilor și va fi semnată de membrii care au participat la soluționarea acțiunii disciplinare.

(3) În cazul în care constată că sesizarea este neîntemeiată, Comisia de disciplină dispune clasarea cauzei. Decizia de clasare se comunică de îndată, în scris, persoanei cercetate.

(4) În cazul în care constată că sesizarea este întemeiată, Comisia de disciplină propune procurorului general aplicarea uneia dintre sancțiunile disciplinare prevăzute în art. 3, în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de persoana cercetată și urmările faptei, cauzele care au determinat săvârșirea faptei, cu împrejurările concrete în care a fost săvârșită, cu gradul de vinovăție, cu circumstanțele personale ale celui cercetat, comportarea generală în timpul serviciului și existența altor sancțiuni disciplinare care nu au fost radiate din dosarul profesional.

(5) Procurorul general își poate însuși propunerea Comisiei de disciplină sau poate dispune, motivat, o altă sancțiune.

Art. 11. — Decizia Comisiei de disciplină prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară se motivează și se redactează în termen de 20 de zile de la pronunțare.

Art. 12. — (1) Ordinul procurorului general de aplicare a sancțiunii disciplinare va cuprinde, în principal, următoarele elemente:

a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară și încadrarea juridică a acesteia;

b) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de persoana cercetată;

c) temeiul de drept al aplicării sancțiunii;

d) sancțiunea aplicată și motivele care au stat la baza aplicării acesteia, după caz;

e) calea de atac și termenul în care poate fi atacat ordinul;
f) organul competent să soluționeze calea de atac.

(2) Ordinul se comunică de îndată, în scris, persoanei sancționate.

Art. 13. — (1) Decizia Comisiei de disciplină de clasare a cauzei și ordinul procurorului general de aplicare a sancțiunii disciplinare pot fi contestate în condițiile prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sancțiunea disciplinară se pune în executare după epuizarea căilor de atac, în termen de 10 zile de la comunicarea ordinului procurorului general rămas definitiv persoanei sancționate.

(3) Deciziile de clasare ale Comisiei de disciplină rămase definitive se comunică persoanei în cauză, precum și procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea luării măsurilor corespunzătoare, conform legii.

Art. 14. — (1) În cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare persoanei care îndeplinește o funcție de conducere, procurorul general poate dispune și revocarea din funcția de conducere.

(2) Persoana care a fost revocată dintr-o funcție de conducere nu mai poate fi promovată într-o asemenea funcție pe o perioadă de 3 ani.

Art. 15. — Lucrările privind sancțiunile disciplinare aplicate se anexează la dosarele profesionale ale personalului de

specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Ministerului Public.

Art. 16. — (1) Sancțiunile disciplinare se radiază de drept din dosarul profesional, după cum urmează:

a) în termen de 6 luni de la aplicare, sancțiunea disciplinară prevăzută la art. 3 lit. a);

b) în termen de un an de la expirarea termenului pentru care au fost aplicate, sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 3 lit. b) și c);

c) în termen de 3 ani de la aplicare, sancțiunea disciplinară prevăzută la art. 3 lit. d).

(2) Radierea sancțiunilor disciplinare se constată prin ordin al procurorului general.

Art. 17. — Dosarele profesionale se arhivează și se păstrează potrivit nomenclatoarelor arhivistice, în arhiva Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin grija Secției de resurse umane și documentare.

Art. 18. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe pagina de internet a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și va fi disponibil spre consultare publicului la sediile parchetelor, prin grija compartimentelor de informare publică și relații cu presa.

Art. 19. — Secția de resurse umane și documentare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va lua măsurile necesare pentru aducerea la îndeplinire a dispozițiilor prezentului ordin.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,
Tiberiu Mihail Nițu

București, 23 iunie 2015.
Nr. 140.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 835566